

Ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν
εἰς τὰ ἀεὶ διαμένοντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμην Ἀνακαίνισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφή...

...στὸ δισάκκι
μας...

Ἑβδομάς Δ' Νηστειῶν
Δευτέρα

22. «Παράδεισος θέλει νὰ εἰπῆ...»

«Παράδεισος θέλει νὰ εἰπῆ, τὸ νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ τοιουτοτρόπως ἀμέσως ἐνωμένη μετὰ τὸν Θεόν, καθὼς εἶναι ἐνωμένος ὁ πεπυρωμένος σίδηρος μετὰ τὸ πῦρ· ὥστε ὅπου σχεδὸν νὰ μὴ διακρίνεται ἀπὸ τὸν σίδηρον καὶ ὁ σίδηρος ἀπὸ τὸ πῦρ. Παράδεισος θέλει νὰ εἰπῆ, τὸ νὰ κάθεται τινὰς εἰς τὸν Θρόνον τῆς Θεότητος καὶ νὰ μετέχη ἀπὸ τὴν θείαν τράπεζαν· ἤγουν νὰ χαίρεται κατὰ μέθεξιν καὶ χάριν ἐκείνην τὴν ἰδίαν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς χαίρεται κατ' οὐσίαν· “Ὁ νικῶν δώσω αὐτῷ καθίσει μετ' Ἐμοῦ ἐν τῷ Θρόνῳ Μου, ὡς καγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθησα μετὰ τοῦ Πατρὸς Μου ἐν τῷ Θρόνῳ Αὐτοῦ” (Ἀποκάλ. γ' 21). Ὁθεν καὶ ὁ θεῖος Μάξιμος εἶπε· “Πάντα ὅσα ὁ Θεὸς καὶ ὁ κατὰ χάριν τεθεωμένος ἔσται, χωρὶς τῆς κατ' οὐσίαν ταυτότητος”· ὥστε ὅπου ἐκεῖνο τὸ Ἄγαθον ποὺ ἠδυνήθη νὰ πληρῶσῃ (γεμίσῃ) ἀρκετὰ, πρὸ τοῦ αἰῶνος, τὴν Καρδίαν τοῦ ἄκρου Ἄγαθοῦ, ἤτοι τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔχει νὰ πληρῶνῃ ἀρκετὰ ἀμέσως καὶ τὴν καρδίαν ἐνὸς μακαρίου».

(Ὁσ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, «Π.Γ.», σελ. 134α, β)